LI. Záporný kompetenčný konflikt medzi bývalou sedriou v Zlatých Moravciach resp. súdnou tabulou v Bratislave so strany jednej a župným úradom v Nitre so strany druhej vo veci Jozefa J. proti Matúšovi J. a spol. o náhradu za odňatý dôchodek z urbárneho lesného majetku v H. z rokov 1917-1920.

(Usnesení zo dňa 12. decembra 1927 č. 438.)

Výrok: Návrh sa zamieta ako neprípustný.

Dôvody: I. Jozef J. žalobou podanou dňa 22.apríla 1920 u býv. sedrie v Zlatých Moravciach uplatňoval nárok proti Matúšovi J. a spol. na složenie účtov z príjmov a výdavkov, týkajúcich sa manipulácie urbárneho lesného majetku v H. a na zaplatenie sumy, ktorá prislúcha z dôchodkov tohoto majetku na roky 1917-1920 r. kat. fare a kantorovi-učiteľovi v H., alebo na zaplatenie respektíve na uloženie do súdnej úschovy 20.256 korún s prísl. Býv. sedrie v Zlatých Moravciach rozsudkom z 28. septembra 1920 k námitke strán žalovaných zastavila spor z dôvodu okolnosti prekážajúcej sporu podľa § 186 (1) zák. čl. I:1911, lebo o žalobnom nároku rozhodnút nenáleží riadným súdom, ale správnym úradom. Rozsudok tento potvrdila súdna tabula v Bratislave ako súd odvolací rozsudkom z 11. januára 1921. Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok podaný nebol.

II. Tenže Jozef J. dňa 22. apríla 1920 podal u býv. župného úradu v Zlatých Moravciach oznámenie proti osobám pod I. pomenovaným o nariadenie vyšetrovania pre nesprávnosti pri manipulovaní už spomenutého urbariálneho majetku vo verejnom záujme s podotknutím, že si svoje »súkromé práva cestou civilnej pravoty musel uplatniť pred sedriou v Zlatých Moravciach.« Proti rozhodnutiu župného adm. výboru v Zlatých Moravciach z 5. decembra 1922 (vynesenému na horejšie oznámenie) — v ktorom medzi iným vyrieknuté bolo, že osoby medzi nimi aj r.-kat. farár, ktoré postupom urbárnikov hmotnú škodu utrpely, len u riadneho súdu môžu vystupiť — podal Josef J. 17. februára 1923 odvolanie, v ktorom už žiadal »zistenie svojho nároku na odškodné a prisúdenie požadovaného obnosu.« Min. pre Slov. rozhodnutím z 23. marca 1926 zrušil sice napadnuté rozhodnutie adm. výboru, ale iba z dôvodu vadného poučenia o opravnom prostriedku a preto župnú úrad v Nitře (župný úrad v Zlatých Moravciach medzi časom bol zrušený) pri oprave vytýkanej vady vyniesol dňa 8. mája 1926 inak úplne stejné rozhodnutie s rozhodnutím adm. výboru v Zlatých Moravciach z 5. decembra 1922.

III. Jozef J. učinil na to dňa 12. augusta 1926 senátu pre riešenie kompetenčných konfliktov návrh na riešenie kompetenčného konfliktu záporného, ktorý — podľa stavu věci, vylíčeného hore pod I., II. — údajne vznikol medzi riadným súdom so strany jednej a správnym úradom so strany druhej.

Senát pre riešenie konfliktov kompetenčných návrh ako neprípustný v smysle § 6 zák. z 2. novembra 1918 č. 3 Sb. zamietol, ponevác podľa odst. 1. § 4 cit. zák. kompetenčný konflikt záporný je tu, keď otázka príslušnosti v predpísanom instančnom postupe poslednou prípustnou stolicou bola poprená, — v prítomnom prípade však otázka príslušnosti (vecnej = oboru pôsobnosti) v poslednej prípustnej inštancii nebola riešená so strany riadných súdov, keďže proti rozsudku súdnej tabule v Bratislave z 11. januára 1921 podľa §§ 520—523 zák. čl. I:1911 — ktoré v tom čase platily ešte v plnom znení — prípustná bola dovolacia žiadosť, ktorá však podaná nebola a tak súd tretej stolice nemal možnosti vyrieknuť, či žalobný nárok môže alebo nemôže byť uplatněný pred riadnym súdom.

LII. Záporný kompetenční konflikt mezi Nejvyšším správním soudem v Praze a zemským civilním soudem v Praze stran příslušnosti k rozhodování o právním prostředku do výroku rozhodčí komise zřízené dle § 75 náhradového zákona.

(Usnesení ze dne 12. prosince 1927 č. 450.)

Výrok: Návrh se jako nepřípustný zamítá.

Důvody: Výměrem stpú-u z 28. května 1925 rozhodnuto bylo o žádosti Františka B., nájemce dvora v H., na zaopatření dle § 75 nahr. zák. v ten rozum, že zařazen byl do IV. skupiny úřednické a přiznáno mu na tom základě odškodné 24.000 Kč. Stížnosti Františka B. do tohoto výměru Rozhodčí komise pro zaopatřování zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém v Praze rozhodnutím ze 13. srpna 1925 vyhověla v ten rozum, že jej zařadila do V. skupiny úřednické a spolu přisoudila mu nárok na vyšší odbytné jako jedinému živiteli výdělku neschopných příbuzných, ponechavši určení jeho výše stpú-u.

Nss stížnost fin. prokuratury v zastoupení stpú-u do tohoto rozhodnutí rozhodčí komise podanou usnesením z 15. ledna 1926 č. 436 odmítl jako nepřípustnou dle § 2 zák. o ss z toho důvodu, že rozhodčí komise ta, stojíc mimo organisaci správních úřadů, není úřadem správním a poukázal při tom na svůj nál. Boh. 4067/24 adm., kde se praví, že komise mající rozhodovati o nárocích soukromoprávních pověřena je kompetencí řádným soudům příslušející a má tudíž charakter rozhodčího po rozumu § 599 a 577 c. ř. s.

Žalobu, kterou na to fin. prokuratura v zastoupení Čsl. státu jménem stpú-u podala na Františka B. dne 19. ledna 1926 u okr. soudu pro Staré Město a Josefov v Praze o bezúčinnosti hořejšího rozhodnutí rozh. komise z důvodu § 595 č. 6 c. ř. s., odmítl jmenovaný okr. soud usnesením ze 3. února 1926 pro nepřípustnost pořadu práva, a toto odmítnutí bylo na stížnost žalující strany rozhodnutím zem. civ. soudu v Praze co soudu rekursního z 19. března 1926 s odvoláním na rozhodnutí nejv. soudu č. 5286 sb. n. s. potvrzeno z toho důvodu, že jmenovaná rozhodčí komise byla zřízena zákonem, na takové rozhodčí soudy že se však § 599 c. ř. s. a tudíž ani § 595 c. ř. s. nevztahuje, ježto má na mysli jen rozhodčí soudy soukromoprávní dispositi zřízené.